

Ünite 7:Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Ekonomik Gelişmeler Osmanlı İmparatorluğu'nun Son Yıllarında Ekonomik Durum

Osmanlı İmparatorluğunun son yıllarında, ülke içerisinde iktisadi alanlarda batılı ülkelerden oldukça uzak kalmıştır. 1879 yılında, "Ekonomi Politik" kitabında Ahmet Mithat Efendi azınlıkların denetiminde olan Osmanlı ekonomisinin nasıl yağmalandığını ve Müslümanların ekonomi dışına itildiği anlatılmıştır. Sakızlı Ohannes Efendi, Adam Simit'in görüşlerine dayalı olarak ilk iktisadi kitabı yazmış ve Mekteb-i Mülkiye'de Portakal Mikail Paşa ile derslerinde bu kitabı okutmuşlardır. Cumhuriyet önce Osmanlı Ekonomisine ait yeterli verilerin olmadığı görülmektedir.

Tarım

Osmanlı Devletinin son dönemlerinde özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da toprak-insan ilişkileri feodal bir yapıdaydı. Geleneksel Osmanlı Devletin çökmesiyle işlemez bir duruma gelmiştir. Tarım sektörünün durumu iyi değildir. Aşar Vergisi ve vergi toplama uygulamaları Mültezimler tarafında uygulanmaktaydı. Bu uygulamalar tarımda modernleşmeyi engellemiştir. Ulaşım ve haberleşme alanındaki yetersizlik çiftçinin içe dönük üretimle yetinmesine yol açmıştır.

Osmanlı topraklarının doğusunda 50 ve daha büyük dönümlerle toprak işlenirken Batı Anadolu'da işletmelerde küçülmeler ve piyasaya göre üretimlerde artış gözlenmektedir. Hemen hemen her bölgede tahıl ekimi, belirleyici durumundadır. Ekilebilir alanların bir kısmı mera, bir kısmı da bataklık hâldeydi. Mera alanının geniş olması, hayvancılığı kolay hâle getirmişti. Nüfusun %80-85 'i tarım alanında çalışmaktaydı.

Sanayi

Osmanlı Devletinin son dönemlerinde sanayi yok denecek kadar azdı. Saray'ın ve Ordu'nun ihtiyaçlarını karşılamak için kurduğu bir kaç fabrikadan ve yabancı sermayenin kurduğu küçük ölçekli ve az sayıda sanayi tesislerden başka sanayi faaliyet yoktu. XIX. Asırda Devlet sermayesiyle ordu ihtiyacını karşılamaya yönelik kurulan tekstil ve büyük tesisler Cumhuriyet sonrası faaliyetlerine devam etmişlerdir. Buna rağmen ülke içerisinde her kasabada küçük ölçekli atölyelerin ve sanatkârların olduğunu belirtmek gerekmektedir.

Osmanlı'da gümrük birliğinin oluşması ve ulusal düzeyde Pazar genişlemesi 1873 yılında ancak mümkün olabilmıştır. Büyük kentlerde sanayi faaliyetler ülke içerisinde yaşayan azınlıkların elinde bulunmaktaydı. Müslüman Türkler, gerçek anlamda 1908 II. Meşrutiyet'ten sonra ekonomi ile ilgilenmeye başlamışlardır. Osmanlı Devletinde, Hristiyanlar askere alınmazlar, askerlik hizmeti karşılığında bir ücret öderlerdi. BU sebepten de iş kurma ve eslek edinme konusunda fazlasıyla zaman bulabiliyorlardı. Müslümanlar ise yıllarca süren savaşlar nedeniyle düzenli bir iş olanağına ve meslek edinme olanağına sahip olamazlardı. Fırsat bulabilenler ise genellikle bakkallıkla işe başlardı.

Ulaştırma

Avrupa Ülkelerinde görülen sanayi devrimi, 1750-1820 yılları arasında ulaşım sektörüne de büyük yenilikler kazandırmıştır. 19. Yüzyılın ilk yarısında, buharlı gemiler ve lokomotiflerle insan ve yük taşıyan, ülkeleri birbirine yakınlaştıran yeni bir ulaşım sistem yerleşmişti.

Osmanlı Devletinin, çağı yakalayacak bir sanayileşme politikası olmaması sebebiyle ulaştırma sektörünün yenilenmesi için bir ihtiyaç olmamıştır. Milli mücadelenin başladığı günlerde Anadolu'da üç yolla ulaşım sağlanmaktaydı. Bunlar; demiryolu, kara yolu ve deniz yoluydu. Ülke içerisindeki ulaşım araçları çağdaş anlamda çok ilkel ve ihtiyacı karşılayamaz durumdaydı. Kara yolu ulaşımında deve, katır, al ve eşek belirleyici durumdaydı. Bağımsızlık mücadelesi yıllarında tek ulaşım aracı ise demiryoluydu.

Demiryollarının yapımı yabancı sermayenin denetiminde olmuş ve kendi çıkarları doğrultusunda bir strateji ile yapılmıştır. Örneğin, demiryolları hattı kurulurken daima kıyılar, Ege ve Akdeniz tercih edilmiştir. Bu hatlar hiçbir zaman başkent İstanbul'a bağlanmamıştır. Merkezi yönetimin ülke geneline ulaşım güçlenmesine bir engel oluşturulmuştur.

Dış Ticaret

Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde, ihracatın ithalatı karşılama oranı yaklaşık %55 düzeyindedir. Dış ticaret açığı sürekli. Dış ticaretin ithalat ve ihracatın ülkelere göre dağılımına bakıldığında, ilginç bir gelişme görülmektedir. Almanya'nın, ithalat ve gerekse ihracat içindeki payı, 1890 yılı sonuna göre, yaklaşık %2 civarında olduğu hâlde: 1913 yılına gelindiğinde bu oranlar büyümüş; ithalatta %17,6 ve ihracatta %8,3 düzeyine yükselmiştir. Buna karşılık olarak İngiltere'nin payı her iki yönde de azalmıştır. İthalatta %50,6'dan %33,6'ya, ihracatta da %49,7'den %31,6'ya düşmüştür. 1900-1913 yılları arasında Osmanlı dış ticareti içinde İngiltere ve Fransa'nın payları düşerken; Avusturya-Macaristan, Almanya ve İtalya'nın payları yükselmiştir.

Osmanlılarda Para ve Banka

Batı Avrupa'nın yaşadığı sanayileşme, dış açılma ve gelişme süreci, Osmanlı Devletinde görülmemesi sebebiyle bankacılık sistemine ihtiyaç duyulmamıştır. Hazinesinin iç ve dış borçlanmasını kolaylaştırmak ve sürdürmek amacıyla yabancı bankaların hizmetine gerek duyulmuştur. Osmanlı İmparatorluğu'nun I. Dünya Savaşı öncesinde para sistemi üç farklı para biriminden oluşuyordu. Altın ve gümüş sikkeler ile banknotlar dolaşımdaydı.

Osmanlı Bankasının çıkardığı ilk banknotlar, yardımcı para niteliğindedir. 1915 yılında ilk kâğıt para tedaimle çıkarılmıştır. Osmanlılarda İlk bankacılık girişimini Mithat Paşa Dönemi'nde 1863'de Ziraat Bankası ve 1868'de İstanbul Emniyet Sandığı ile başlamıştır. Niş Valiliği yaptığı sıralarda Mithat Paşa, Rusçuk- Piroz yöresinde "Memleket Sandığı" ile Ziraat Bankası'nın temellerini atmıştır. Bu sandıklar bir tarım-kredi kooperatifi olarak faaliyet göstermekteydiler.

1888 Ağustosunda, yaklaşık 20 yıllık bir deneyimden sonra, Memleket Sandıkları, çıkarılan bir Nizamnameyle, sermayesi 10 milyon

Lira olan ve merkezi İstanbul'da bulunan Ziraat Bankasına dönüştürülmüştür. Ziraat Bankasının ilk aşamada ülke içerisinde tarım sektörüne kredi vermesi isteniyordu. İstanbul Emniyet Sandığı, Mithat Paşa tarafından Rusçuk'ta halkın tasarruflarını toplamak ve saklamak üzere faaliyete geçirilmiş olan "Emniyet Sandığı"ndan doğmuş, 1868 yılında Sandığın merkezi İstanbul'a taşınmıştır. Bir çeşit tasarruf bankası gibi çalışan bu sandık, 1984 yılında Ziraat Bankası'na katılarak çalışmalarına son vermiştir.

Kamu Mâliyesi

Osmanlı Devletinin kuruluşu bir İslam devleti olması sebebiyle, devletin yönetiminde dini kurallar egemendi. Bu sebeple devletin temel gelir kaynağı şeri vergilerdi. Zamanla örfi vergilere de yer verilmiştir. 1856 Yılından itibaren, "Tek Hazine", "Tek Bütçe" ilkeleri yürürlüğe konmuştur. 1876 Meşrutiyet Anayasası ile de vergilendirmelerin kanuna dayalı olması ilkesi getirildi. Osmanlı Devletinde batı anlamında bütçe uygulamaları 1909'dan sonra başlamıştır. Osmanlı mâliyesi 1881 yılında yürürlüğe giren "Muharrem Kararnamesi*" ile Düyun-u Umumiye İdaresinin denetimine girmişti. 1876-1909 yılları arasında Osmanlı Devleti'ni yöneten II. Abdülhamid'in bu kararnameyi imzalamasıyla ülke resmen yarı sömürge hâline gelmiş oldu. Bunun sebebi ise, I. Dünya Savaşı yıllarında gelir-gider tahminlerinde büyük dalgalanmalar ve büyük bütçe açıklarını borçlanmayla kapatmaktı.

Düyun-u Umumiye İdaresi, yabancı alacaklıları temsil eden beş ülke temsilcisi ile yerli alacaklıları ve Galata bankerlerini temsil eden 2 temsilcinin katılımıyla 7 üyeden meydana geliyordu. Osmanlı Devleti'nin ekonomik ve mali kaynaklarını denetim altına alan idare, gerek gördüğünde haciz yoluyla tahsilat yapabiliyordu. Böylece vergileme hakkı devletin elinden alınmıştı. Yaklaşık on civarında vergi çeşidini Düyun-u Umumiye İdaresi toplamaktaydı. I. Dünya Savaşı öncesinde, vergilerin % 5'i devlet tarafında

dorudan toplanırken, %95'i ise mültezimler aracılığıyla toplanmaktaydı.

I. Dünya Savaşı sonrası Osmanlı Devleti, galip devletlerin işgaline uğramıştır. Bunun sonucunda, Osmanlı toprakları üzerinde siyasi ve iktisadi yönden üç ayrı karar merkezi doğdu; Anadolu'da Büyük Millet Meclisi Hükümeti, İstanbul'da Padişah Hükümeti ve İşgal Kuvvetleri. Ekonomik olarak çağın gerisinde kalan Osmanlı Devleti, borçlarının taksit ve faizlerini ödeyemeyen, ekonomik bağımsızlığını kaybetmiş, toprakları paylaşılmış bir devlet durumundaydı. Meclis-i Mebusan ve Ayan Meclisi toplanamadığı için 1919 Yılı Bütçesi, onaylanamamıştı. Bu yüzden 1918 yılı Bütçe Kanunu'nun 1919 yılında da uygulanması kararlaştırıldı.

Milli Mücadele'nin Finansmanında İç Kaynaklar

Osmanlı Devletinin son yıllarındaki savaşlar nedeniyle, silâh altına alınan üç milyon insandan, yaklaşık bir milyonu şehit veya esir durumuna düşerek kaybolmuş veya sakat kalmıştır. İşgal altında kalan İstanbul'dan Anadolu ya geçen Mustafa Kemal Paşa, karşısında,

Balkan ve Birinci Dünya Savaşı nedeniyle genç nüfusu kırılmış, yoksul ve çaresiz bir halk bulmuştur. İletişim ve ulaştırma ağı bulunmayan ülkede, iç ticaret çok ilkel ve sınırlı düzeydeydi.

Başlangıçta, Müdafaa-i Hukuk Cemiyetinin halktan topladığı aynı ve nakdi yardımlarla İstiklal Savaşı finanse edilmiştir. Erzurum ve Sivas Kongrelerinde, Gönüllü milis teşkilatının iase, ibate ve silahlandırma giderlerinin karşılanması görüşülerek, aşağıdaki kararlar alınmıştır:

- Kazalarda maliye teşkilatı ve levazım kurulacak ve milis kuvvetlerinin giderleri bu örgütlerce karşılanacak,
- Şahıs ve ailelerden alınacak yardım miktarları mahalle muhtar ve ihtiyar heyeti tarafından verilecek mali belgelere dayandırılacak,
- Yardım yapmaktan kaçınacak kişilere verilecek cezayı ilgili milis komutanı belirleyecek,
- Yüz lira nakdi bedel ödeyenler 8 ay askerlikten muaf tutulacaktı.

Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Ankara'da kuruluşundan sonra aldığı ilk mali karar, Anadolu halkının Osmanlı Hükümeti'ne ödediği vergilere el konulması olmuştur. "Düyun-u Umumiye" ve Tütün Rejisi İdaresi gibi örgütlerin topladığı devlet gelirlerinin Ankara Hükümeti Hazinesine nakledilmesi sağlanmıştır.

Henüz hiçbir devlet bütçesi olmayan Meclis Hükümetinin ülkede yaşanan olağanüstü koşullar içerisinde gelir ve giderleri tahmin etmesi mümkün değildi. 1911 yılından itibaren süren savaşlar nedeniyle halk, elinde avucunda olanı zaten tüketmiş durumdaydı. Tüm bu koşullara rağmen.. Rusya ve İslam âleminde silah ve Rusya'daki Müslümanlardan da para yardımlarıyla İstiklal Savaşının giderleri karşılanmaya çalışılmıştır.

5 Ağustos 1921'de Büyük Millet Meclisi'nin çıkardığı yasa ile Başkomutanlık verilen Mustafa Kemal Paşa, 7-8 Ağustos 1921 tarihinde yayınladığı, "Tekalif-i Milliye Emirleri" ile savaş için gerekli mal ve hizmetlerin teminine çalışmıştır.